

4. postna nedelja – leto B

Jezus in Nikodem

In kakor je Mojzes povzdignil kačo v puščavi, tako mora biti povzdignjen Sin človekov, da bi vsak, ki veruje, imel v njem večno življenje. Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil. Kdor vanj veruje, se mu ne sodi; kdor pa ne veruje, je že sojen, ker ne veruje v ime edinorojenega Božjega Sina. Sodba pa je v tem, da je prišla luč na svet in so ljudje bolj ljubili temo kakor luč, kajti njihova dela so bila hudobna. Kdor namreč dela húdo, sovraži luč in ne pride k luči, da se ne bi pokazala njegova dela. Kdor pa se ravna po resnici, pride k luči, da se razkrije, da so njegova dela narejena v Bogu.« Jn 3,14-21

Da ima po njem vsak večno življenje ...

Srečanje Nikodema in Jezusa sledi dogodku očiščenja templja. Nikodem je prišel na skrivaj k Jezusu, priznal mu je, da njegova dela govorijo o njegovi veličini. Pravi: Vemo, da si prišel od Boga kot učitelj, kajti nihče ne more delati teh znamenj, ki jih ti delaš, če ni Bog z njim. Jezus pa očitno odgovarja na dvom, ki kljub tako jasni trditvi obstaja v Nikodemu. Reče mu: Če se kdo ne rodi od zgoraj ne more videti Božjega kraljestva. Potem pa sledi ta zapleten pogovor o povzdignjeni kači, o odrešenju po veri, pa o luči in temi. Kaj naj potegnemo iz tega zapletenega pogovora?

Če ostanemo še malo pri očiščenju templja! Judje so čutili, da ima Jezus prav, vendar se jim je upiralo. Zakaj? Čisto preprosto: prezahtevno je! Od njih je Jezus s svojo držo zahteval novo življenje. Zahteval je, da se prerodijo, da stopijo v svet Duha. Oni pa so prihajali v tempelj predvsem zato, da opravičijo svoja dela, da jim ne bi bilo treba narediti česa več. Tako jim Jezus že nakazuje, da bo luč šla mimo njihovega življenja, ker se raje obračajo za temo, kot za lučjo. Hoja v luči je težka! V mraku je vse dokaj lepo, ob dnevni svetlobi pa se vidijo vsi madeži, vse napake. Jezus pravi: Izbira je vaša! Gre za odločitev: Verovati ali ne! Živeti za večnost ali za ta svet. Nепrestano gledati na križ kot znamenje večnosti in odrešenja ali pa se ozirati po minljivih stvareh in ostajati pri vsakdanjih skrbih brez dvignjenega pogleda.

Postni čas je čas nove odločitve. Lahko smo namreč v postu bolj pazljivi na skušnjave in se jim izogibamo, lahko se navdušujemo nad spremenjenjem, v katerega nas post vabi. Spet si lahko postavimo ideale popolnega, urejenega človeka, ki se zna obvladovati. Navdušujemo se tudi na Jezusovim očiščenjem templja in sklenemo, da bomo tudi mi očistili svoje življenje. A to bo končano še pred veliko nočjo, če v nas ne bo skupaj s postom zorela VERA. Vera, da je naše življenje lepo in smiselno samo, če ga živimo v DUHU.

Tako nas današnji pogovor z Nikodemom od tritedenskega posta, odpovedi in bojev vabi k poglobljeni veri, brez katere bo post prazen. Lahko smo se že marsičemu odpovedali, se borili s skušnjavami, čistili tempelj svojega življenja, a če ne bo vse skupaj stalo na globoki želji po tem, da zaživimo novo življenje, življenje v Duhu, bo vse zvozeno. Odpovedi bodo postale prazne, ker bodo same sebi namen, post bo postal dieta, čiščenje templja nazaj moralizem.

Roditi se iz Duha je napor in dar. Je napor, ki ga moramo vložiti, da poživimo molitev. Tudi naša molitev in obhajanje zakramentov je pogosto rutina. Poleg odpovedi je torej post namenjen temu, da molitev v našem življenju na novo zaživi. Ne le po količini, ampak po vsebini.

Vzemimo si čas za molitev in tišino, za razmišljanje o cilju našega življenja. Kam gremo in kako mislimo priti tja. Vzemimo si tudi čas za zrenje v križ! Križ nam je tuj, je le navada. Post nas vabi, da se oziramo v križ in v njem odkrivamo načrt za svoje življenje. Tudi obhajilo in sveta maša sta hitro le navada, naj bo to ponovno prečiščeno, da bo odraz našega življenja v duhu, ne le navada.

Farizeji so redno prihajali v tempelj molit, a so bolj ljubili temo kot luč. Jezus je šel neopazno mimo, še več, postal jim je tako nadležen, da so ga križali.

Prihajajmo molit, da bi srečali tistega, v katerem je novo rojstvo, novo življenje!